

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Cimperšek v. Slovenia* - [58512/16](#)**

Hotărârea din 30.6.2020 [Secția a II-a]

Articolul 10

Articolul 10-1

Libertatea de exprimare

Refuzul de a-i acorda titlul de expert judiciar reclamantului care a susținut examenul cu succes, din cauza conținutului blogului său și a plângerilor în care critică autoritățile statului: *încălcare*

În fapt – Reclamantul a depus o cerere în vederea obținerii titlului de expert judiciar. Acesta a susținut cu succes examenul relevant și a fost invitat să-și depună jurământul. Totuși, cererea reclamantului a fost respinsă de ministrul Justiției, pe baza faptului că nu era un candidat potrivit pentru această funcție. Atunci când a luat această decizie, ministrul s-a bazat pe conținutul blogului reclamantului și pe scrisorile sale în care s-a plâns de întârzierile din activitatea Ministerului și de amânarea ceremoniei de depunere a jurământului.

În drept – Articolul 10: Reclamantul nu s-a plâns de refuzul autorităților naționale de a-l numi în funcția de expert judiciar ca atare, ci a susținut că decizia imputată a constituit o muștrare pentru exercitarea libertății sale de exprimare, așa cum este garantată aceasta de articolul 10.

Din jurisprudența Curții decurgea faptul că, deși statele contractante nu au dorit să se oblige să recunoască, prin Convenție sau prin Protocoalele sale, un drept de accesare într-o funcție publică, ele erau obligate să nu împiedice această accesare din motive protejate de Convenție, în virtutea articolului 1. În această privință, era potrivit să se facă o paralelă cu jurisprudența Curții privind aplicabilitatea conceptului de „viață privată” în scenariile legate de angajarea în muncă în baza articolului 8, inclusiv în contextul restricțiilor impuse angajării în serviciul public. În baza articolului 8, s-a constatat că plângerile privind exercițiul funcțiilor profesionale se încadrează în câmpul „vieții private” atunci când factori legați de viața privată au fost considerați criterii de calificare pentru funcția în discuție și atunci când măsura imputată s-a bazat pe motive care atentează la libertatea persoanei de alegere în sfera vieții sale private.

Curtea a observat următoarele elemente relevante: înainte ca ministrul să-i refuze cererea, reclamantul a susținut cu succes examenul pentru funcția de expert judiciar și a fost invitat să-și depună jurământul; ministrul și-a bazat decizia imputată exclusiv pe conținutul blogului reclamantului și pe emailurile în care acesta a criticat amânarea de către Minister a ceremoniei depunerii jurământului. De aici decurgea că elementele esențiale ale deciziei aveau legătură cu exercițiul libertății de exprimare, chiar dacă acest exercițiu a fost calificat de către ministru ca probă a faptului că reclamantul nu era un candidat potrivit pentru funcția de expert judiciar. Curtea nu a putut accepta argumentul Guvernului că, prin respingerea cererii, ministrul a ținut cont de exprimările reclamantului doar pentru a stabili dacă acesta îndeplinea cerințele pentru obținerea titlului de expert judiciar, de vreme ce dezavantajul pe care reclamantul l-a suferit avea o legătură directă cu exercițiul elementelor de bază ale aceluși drept. Respingerea a mai manifestat un posibil efect inhibitor asupra exercițiului libertății de exprimare a celor care doreau să ocupe funcția de experți judiciari. Dacă o asemenea măsură și efectul inhibitor al acesteia au fost justificate în realitate constituia o chestiune la care trebuia să se răspundă la etapa fondului cauzei. În consecință, măsura contestată avea o legătură esențială cu libertatea de exprimare, nu cu accesarea în serviciul public. Respingerea cererii reclamantului a constituit o ingerință în exercițiul dreptului său la libertatea de exprimare, așa cum era garantată aceasta de articolul 10 § 1.

Ministrul și-a bazat decizia de respingere a cererii reclamantului pe emailurile și pe conținutul blogului său, despre care a considerat că sunt ofensive. Ministrul nu s-a bazat pe o postare de blog sau pe vreun pasaj de email precis și nici nu a precizat care este limbajul utilizat de către reclamant în blog sau în emailurile pe care le-a considerat ofensive. Lipsa unei asemenea motivări în decizia ministerului a fost cu atât mai notabilă cu cât, cu câteva zile înainte de luarea deciziei, ministrul a considerat că nu exista niciun obstacol pentru numirea reclamantului în funcția de expert judiciar.

Tribunalul administrativ a păstrat tăcerea în privința dreptului reclamantului la libertatea de exprimare și nu a abordat argumentele reclamantului avansate în această privință, bazându-se exclusiv pe motivarea deciziei contestate a ministrului. În particular, Tribunalul nu a pus deloc în balanță dreptul la libertatea de exprimare al reclamantului protejat de articolul 10 cu interesul public presupus a fi urmărit prin decizia imputată. Având în vedere cele de mai sus și considerentele care au condus la constatarea unei încălcări a articolului 6 § 1, Curtea a considerat că ingerința în exercițiul dreptului reclamantului la libertatea de exprimare nu a fost însoțită de un control judiciar efectiv și adecvat.

Conduita unui candidat la funcția de expert judiciar putea da naștere unor dubii rezonabile cu privire la imparțialitatea și la diligența candidatului în exercitarea atribuțiilor de expert. Totuși, în lipsa unei prezentări detaliate a motivelor în decizia ministrului și în hotărârea Tribunalului administrativ pentru care exercițiul dreptului reclamantului la libertatea sa de exprimare ar fi fost ofensiv și, ca atare, incompatibil cu atribuțiile unui expert judiciar, Curtea nu a putut accepta argumentul Guvernului că respingerea cererii reclamantului a fost indispensabilă pentru garantarea moralei și a reputației experților judiciari și pentru protejarea autorității și a imparțialității judiciarului.

Considerentele de mai sus, în special faptul că nici ministrul, nici Tribunalul administrativ nu au efectuat vreo analiză privind asigurarea unui echilibru corect între interesele concurente în discuție și faptul că Curtea a fost împiedicată efectiv să-și exercite controlul cu privire la implementarea de către autoritățile naționale a standardelor stabilite în jurisprudența sa privind punerea în balanță au fost suficiente pentru ca Curtea să conchidă că, în circumstanțele cazului reclamantului, ingerința în libertatea reclamantului la exprimare nu a fost „necesară într-o societate democratică”.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Curtea a mai constatat, în unanimitate, existența unei încălcări a articolului 6 § 1 cu referire la lipsa unei audieri în cadrul procedurilor din fața Tribunalului administrativ.

Articolul 41: 15,600 EUR în privința prejudiciului moral; capătul de cerere privind prejudiciul material – respins.

(Vezi și *Baka v. Ungaria* [MC], [20261/12](#), 23 iunie 2016, [Nota informativă 197](#) și *Fernández Martínez v. Spania* [MC], [56030/07](#), 12 iunie 2014, [Nota informativă 175](#))